

'Op het goede spoor'

Succesverhalen van de Bovengrondse Vakschool
(deel 1)

Colofon

Tekst: Karin Dormans, De Heldermakerij

Fotografie & opmaak: Roy Wanders, CreativeWanders

Drukwerk: Andi Smart Print Solutions

'Op het Goede Spoor' is een initiatief van

Bovengrondse Vakschool

en wordt mede mogelijk gemaakt

door WerkvoorHeerlen © 2023

Bovengrondse Vakschool

Diepenbrockstraat 15

6411 TJ HEERLEN

www.bovengrondsevakschool.nl

Bovengrondse
Vakschool 父

WERK
VOOR
HEERLEN

Inhoudsopgave

Voorwoord door Arend Zwaga	pagina 4
Over de Bovengrondse Vakschool	pagina 5
Het verhaal van Samantha van Asperen	pagina 6-7
Het verhaal van Maya Hamo	pagina 8-9
Het verhaal van Leroy Hedders	pagina 10-11
Het verhaal van Mohsen Alali	pagina 12-13
Het verhaal van Elroy Streden	pagina 14-15
Het verhaal van Dennis Karel	pagina 16-17
Het verhaal van Fatima Alasfour	pagina 18-19
Het verhaal van Dieudonnee Gans	pagina 20-21
Het verhaal van Fatma Cadinu-Vurallar	pagina 22-23
Het verhaal van David van de Laar	pagina 24-25
Het verhaal van Anja Heinen	pagina 26-27
Het verhaal van Roman Barejsza	pagina 28-29
Het verhaal van Claudia Noordam	pagina 30-31
Het verhaal van Khalid Salmo	pagina 32-33
Het verhaal van Patty Geelen	pagina 34-36
Het verhaal van Martin de Beer	pagina 37-38

'De Bovengrondse Vakschool: de betekenis.'

Nu je dit boekje op deze bladzijde openslaat, wil ik iets belangrijks toevoegen.

Je vindt op de volgende bladzijdes aansprekende foto's en verhalen over mensen die betekenis hebben. Zij vertegenwoordigen allemaal op hun eigen manier de sfeer en vibe van de Bovengrondse Vakschool: je bent hier welkom, er is niets ingewikkelds aan om hier binnen te komen én je doet hier werk dat echt betekenis heeft.

In elk portret is te zien dat je blij en trots wordt als je werk doet dat zinnig is. Of het nu gaat om het repareren van fietsen, het met aandacht verzorgen van de catering voor een ontbijt, lunch of conferentie, de bezoekers van de stad de weg wijzen, zorgen dat de stad of een gebouw er goed bij ligt en dat de producten van een bedrijf netjes worden uitgeleverd. Het is enorm belangrijk dat dit werk goed wordt gedaan.

Tegelijk heeft de gang naar werk grote betekenis voor de stad Heerlen en haar omgeving. Doordat de mensen vanuit de Bovengrondse Vakschool de stap kunnen zetten naar werk in een bedrijf, kan dat bedrijf verder groeien en bloeien. Dat is een maatschappelijk belang dat niet onderschat mag worden. Alle mensen in dit boekje laten zien dat het kan, dat het iets is om trots op te zijn en dat het werkt! Zij zijn belangrijk.

Kortom: Zij doen ertoe!

Arend Zwaga, directeur / lid van het bestuur Bovengrondse Vakschool / WerkvoorHeerlen

De Bovengrondse Vakschool van WerkvoorHeerlen

Iedereen in Heerlen die kan werken maar die het op de arbeidsmarkt zelfstandig nog niet redt, wordt doorverwezen naar de Bovengrondse Vakschool. De Bovengrondse Vakschool is het zogenaamde Ontwikkelbedrijf, aangehaakt bij WerkvoorHeerlen.

Bij de Bovengrondse Vakschool gaan mensen aan het werk om uit de uitkering te komen. Ze worden geholpen met hun ontwikkeling richting een betaalde baan. De Bovengrondse Vakschool is er ook voor jongeren waar het schoolsysteem niet meer bij past. Zij kunnen ervaren waar hun talent zit en uitzoeken hoe ze het beste aan hun toekomst kunnen werken.

Alle kandidaten kunnen bij de Bovengrondse Vakschool uitvinden welk soort werk bij hen past. Dat gebeurt door in de praktijk te werken in een van de drie sferen.

Dit zijn enkele werksferen:

- **Zorgwerk:** dan werk je in de keuken (horeca), de zorg of in de schoonmaak.
- **Vakwerk:** uitvinden of werk in het groen, de techniek of de bouw je het beste ligt.
- **Dienstwerk:** word je happy van werk in de logistiek, de zakelijke dienstverlening of toezicht in de stad?

De Bovengrondse Vakschool ontwikkelt zich voortdurend. Er komen dus steeds meer soorten werk bij waar kandidaten aan kunnen proeven. Door te werken ervaren de kandidaten hun eigen kwaliteiten, brengen ze ritme in hun leven, komen ze onder de mensen en bouwen ze aan een stabiele toekomst met een vaste baan en een goed inkomen.

De sfeer is levendig, open en flexibel. Alles is erop gericht om mensen te helpen aan een reguliere baan. Werkgevers, maatschappelijke organisaties en opleidingen zijn aangehaakt. Elke samenwerkingspartner met een goed plan is welkom. Bij de Bovengrondse Vakschool staat de deur ook wijd open voor senioren die hun vakkennis en hun levenservaring willen overbrengen, zodat de kandidaten daarop verder kunnen bouwen.

RECEPTIE

AANWEZIG		AFWEZIG	
1		2	
3		4	
5		6	
7		8	
9		10	
11		12	
13		14	
15		16	
17		18	
19		20	
21		22	
23		24	
25		26	
27		28	
29		30	
31		32	

RUBRIK

Parkeren

'Na zes jaar in de bijstand kan ik nu eindelijk weer iets opbouwen.'

Samantha van Asperen

Ze zit aan de receptie en ontvangt bezoekers van de Bovengrondse Vakschool. Die schrijven zich in en Samantha van Asperen meldt hen aan. 'Ik vind het leuk werk, maar het is niet mijn doel.' Nu ze een jaar bij de Bovengrondse Vakschool heeft gewerkt, ziet ze haar toekomstige werk duidelijk voor zich: vrachtwagenchauffeur. Daarvoor wil ze een BBL-opleiding gaan volgen.

Samantha heeft in haar jeugd veel meegemaakt en heeft waarschijnlijk daardoor sociale angst en forse fysieke problemen ontwikkeld. 'Ik wilde heel graag werken, maar door de pijn die ik heb, kon ik dat soms gewoon niet. Ik werd dus overal weggestuurd. Ik heb ook veel vrijwilligerswerk gedaan, om maar aan de gang te blijven. Maar ik was arbeidsongeschikt. Sinds kort is duidelijk wat mij mankeert en nu kan er een revalidatietraject starten', vertelt ze. 'Na zes jaar in de bijstand kan ik nu eindelijk weer iets opbouwen.'

Het beeld van haar toekomst is duidelijk: 'Ik ben graag onderweg en van chauffeurs die ik ken, hoor ik hoe dat is. Als je zelf niet hoeft te laden of te lossen is het fysiek geen zwaar werk. En ik vind het prima om op mezelf te zijn. Ik woon niet voor niets zelfstandig!' Bij haar werk aan de receptie van de Bovengrondse Vakschool is Samantha nooit alleen.

Ze lacht: 'Nee, hier is overprikkeling behoorlijk dichtbij. Maar ik heb wel leren omgaan met mijn sociale angst. Het lukt me nu prima en ik ben blij dat het steeds beter met me gaat.'

**WERK
VOOR
HEERLEN**

www.werkvoorheerlen.nl

'Ik heb werk en het gaat goed. Dat kun jij ook bereiken!'

Maya Hamo

Een heerlijke lach en een gezellig praatje: dat is Maya Hamo. Haar jeugd bracht ze door in Noord-Syrië, ze ging er naar de middelbare school en genoot van de mooie tuin die zij en haar moeder hadden aangelegd en bijhielden. Maya zou handel en economie gaan studeren. Maar er kwam oorlog en in 2017 vluchtte het hele gezin: haar ouders, drie broers, vier zussen en Maya.

In Nederland veranderde het toekomstbeeld van Maya. Haar vader overleed en het gezin moest zijn weg zoeken. Na zes maanden uitkering kwam ze in contact met de Bovengrondse Vakschool. Maya ging inburgeren en volgde een duaal traject: 's morgens Nederlandse les en les in werknemersvaardigheden en 's middags werken in de praktijk. Ze bleek helemaal blij te worden van werken in het groen en kreeg een jaarcontract: 'Het is heerlijk om de hele dag buiten te zijn. En met de collega's is het zo gezellig. Wat ik het mooiste vind aan dit werk zijn de machines... de bladblazer, de kantensnijder. Natuurlijk kan ik daar ook mee werken, ook al ben ik niet zo groot!'

Inmiddels volgt Maya de opleiding tot voorvrouw. 'Ik zat eerst in een ploeg waar we veel praatten en lachten. In de ploeg waar ik nu werk, zijn de mensen wat stiller. Dat moet ik dan wel een beetje oefenen, maar dat lukt ook.'

Maya woont zelfstandig en houdt ervan om zich mooi te kleden. In haar vrije tijd gaat ze heel graag naar haar moeder. Als ze over haar praat, begint ze te stralen. 'Ik hoop dat ik word als mijn moeder. Zij is zo sterk en slim én ze kan heel lekker koken. Ik eet graag bij haar. En samen verzorgen we haar tuin.'

‘Ik ben verkocht! Je hebt hier geweldige collega’s!’

Leroy Hedders

Leroy Hedders (28 jaar) is graag onder de mensen. Daarom voelt hij zich ook prima op zijn plek bij Toezicht waar hij samen met zijn teamgenoten iedere werkdag door de wijk in Hoensbroek loopt. Aan de hand van een lijst checken ze wat er niet in orde is: straatverlichting die niet brandt, wortelopdruk in het trottoir, afval, graffiti, enzovoort. De bewoners kennen Leroy inmiddels en ze spreken hem aan als er klachten zijn of ze maken gezellig een praatje. ‘Het was best een pittig traject, maar ik ben blij dat ik het heb gedaan. Ik heb een dagelijks ritme opgebouwd en kom onder de mensen. Bovendien ben ik door het lopen flink afgevallen, wat ook is meegenomen. En alles wat ik eerst dacht over de Bovengrondse Vakschool is gewoon niet waar.’

Het ging een paar jaar geleden niet zo lekker met Leroy. Hij vertelt: ‘Door het werk in de steigerbouw en asbestsanering kreeg ik last van mijn lijf, ik werd depressief en kreeg een burn out. De plek waar ik toen woonde, hielp daar niet aan mee – ik blowde en gamede de hele dag en kreeg ook nog eens paniekaanvallen. Uiteindelijk ben ik verhuisd naar een fijne wijk om mezelf eruit te trekken.’ Maar toen de gemeente aan de deur stond, om Leroy aan het werk te krijgen, kon en wilde hij niet: ‘Mijn vriendin lag na de geboorte van ons dochtertje in het ziekenhuis en ik moest een tijdlang alles in huis doen. En toen ons zoontje geboren werd, vond ik dat ik mijn handen vol had aan de kinderen en de mantelzorg voor mijn ouders. Bovendien had ik geen zin om met ‘die gekken’ te gaan werken.’

Uiteindelijk kon Leroy niet anders en kwam hij bij de Bovengrondse Vakschool. ‘En nu ben ik verkocht! Je hebt hier geweldige collega’s en leuke contacten. Ik kan het echt iedereen aanraden. Mijn neefjes heb ik geadviseerd om hier stage te komen lopen. En zij vertellen het weer aan hun vrienden door.’ De droom van Leroy komt dankzij zijn doorzettingsvermogen dichterbij: ‘Het lijkt me geweldig om bijvoorbeeld bij een bouwmarkt te werken en mensen daar te woord te staan.’

'In Irak sleutelde ik aan auto's, nu sleutel ik aan fietsen.'

Mohsen Alali

Bijna tien jaar geleden vluchtte Mohsen Alali (57) voor IS vanuit Irak. Zijn beide volwassen kinderen bleven met hun gezin achter. 'IS vermoordt jezidi's omdat wij geen moslim zijn. In Mosul, waar wij woonden, is nu alles kapot. Mijn huis is weg. Ik wil er niet te veel aan denken, want dat is allemaal heel moeilijk.'

Mohsen krijgt een trieste blik in zijn ogen als hij erover vertelt. Gelukkig gaat het goed met de kinderen die mee naar Nederland kwamen. Zijn beide oudste zonen zijn een kapperszaak begonnen, vertelt Mohsen met trots.

In Irak was hij autoverkoper en Mohsen sleutelde ook aan auto's. Het was dus logisch dat hij in de fietsenwerkplaats van de Bovengrondse Vakschool aan de slag ging. Hij zou er graag een vast contract krijgen. 'Het werk is een prima afleiding voor mij. Ik werk niet graag buiten, dus de werkplaats is prima. Het is gezellig met de collega's en het werk is niet moeilijk voor mij.'

Mohsen redt zich redelijk goed met het Nederlands en tolkt een beetje voor Koerdische collega's. Hij woont met zijn vrouw en jongste zoon in Heerlerbaan. Over de Nederlandse koffie is hij meer dan tevreden: 'Veel beter dan onze koffie! Die is zo sterk dat je er maagpijn van krijgt en niet kunt slapen.'

'Het is prima om bij de Bovengrondse Vakschool te werken'

Elroy Streden

Hij is rustig en vriendelijk: Elroy Streden. In 2013 verhuisde hij vanuit Curaçao naar Hoensbroek om voor zijn dochtertje te kunnen zorgen. Zijn familie heeft hij al die tijd niet meer gezien – de reis is te duur. Gelukkig kwam zijn moeder wel een keer naar Nederland om Elroy te bezoeken.

'Toen ik hier kwam, wilde ik diploma's halen door een beroepsopleiding te volgen. Maar dat is niet gemakkelijk als je al 28 bent. Op Curaçao had ik Elektro niveau 1 gedaan, dus dat hoefde niet meer. Het werd Metaalbewerking. Daarna heb ik in het groen gewerkt, altijd via een uitzendbureau. Alleen kreeg ik problemen met mijn knie, waardoor dat werk helaas stopte. Zo kwam ik via de gemeente Heerlen bij de Bovengrondse Vakschool.'

'Hier kwam ik eerst bij Toezicht. Dat vind ik heel mooi werk. Maar vanwege mijn knie kan ik niet lang staan, zeker niet in een schuin talud. Daarom werk ik nu in de sfeer 'Zorg'. Dat betekent dat ik schoonmaakwerk doe: de kantine, kantoren en bureaus netjes maken, vloeren schoonmaken en wc's poetsen. Nee, ramen wassen hoort er niet bij.'

'Het is prima om bij de Bovengrondse Vakschool te werken. De collega's zijn aardig, het werken is relaxed en schoonmaak is voor mij nieuw. Ik fiets elke dag van Hoensbroek naar Heerlen, want ik ben graag buiten. Met het Nederlandse weer heb ik geen problemen. Ik hoop dat ik snel weer een vaste baan kan vinden, het liefst in het groen.'

‘Nu ik weer perspectief heb, heb ik weer goede zin.’

Dennis Karel

Dennis Karel (38) is vast van plan zijn leven op de rit te krijgen. Hij kwam bij de Bovengrondse Vakschool toen hij met een hulpvraag bij de gemeente aanklopte. Hij heeft namelijk een arbeidsconflict met zijn vorige werkgever en de rechtszaak sleept al vele maanden. In afwachting van de uitspraak leeft Dennis van een uitkering en zo kwam hij in een traject bij de Bovengrondse Vakschool.

‘Ik wil vooruit en in de timmerwerkplaats oriënteer ik me nu op wat ik leuk vind. Dat is nog niet zo gemakkelijk, want timmerman is een enorm breed vak. We doen allerlei klussen, dus dan kan ik ervaren wat me aanspreekt.’

Dat was in elk geval niet Toezicht, waar Dennis in het begin werkte. Hij heeft ervaring in de productie, maar wil nu het timmervak leren. ‘Ik deed het werk eerst met mijn eigen logica, maar nu krijg ik goede uitleg en tips van mijn begeleider. Zo leer ik over het vak. En tussendoor hebben we het erover bij welk type bedrijf ik hierna wil gaan werken. Ik denk dat ik op zoek ga naar een bedrijf waar ik me verder kan ontwikkelen en waar ze bijvoorbeeld werk uitvoeren voor particulieren.’

‘Ik ben geen jobhopper, maar toen ik hier kwam, moest ik eerst tot rust komen. Want zo’n rechtszaak vreet energie. Bovendien heb ik twee jaar geleden een nier afgestaan aan mijn vader. Dat was psychisch zwaar. Maar nu ik weer perspectief heb, heb ik weer goede zin, ik kom op tijd naar het werk en ik voel me nuttig. Dat hebben ze dan toch maar voor elkaar gekregen. Als ik weet waar ik aan toe ben, kan ik verder!’

'Als je iets wil bereiken, moet je zelf de stappen zetten!'

Fatima Alasfour

Door de burgeroorlog in Syrië zijn veel mensen het land uit gevlucht. Zo iemand is de 22-jarige Fatima Alasfour. Fatima heeft veel meegemaakt waar ze liever niet over praat, omdat het haar verdrietig maakt. Zij en haar familie gingen weg uit de mooie, oude stad Aleppo en kwamen in 2013 in een vluchtelingenkamp in Jordanië. Vijf jaar later kon het gezin in Heerlerheide gaan wonen.

Door de oorlog kon Fatima niet naar de middelbare school, maar ze wil heel graag vooruit. 'Ik ga iets doen!' Met dat plan kwam ze bij de Bovengrondse Vakschool. Ze startte met een duaal traject en leerde Nederlands en werknemersvaardigheden in de ochtend en in de middag werkte ze in de praktijk. Ze haalde haar inburgering en kreeg een contract om te werken in het groen. Dat contract werd na een jaar verlengd. 'Het is hard werken maar doordat het zo'n leuk team is, lijkt het wel chillen! We maken veel grapjes en ik heb door het werk de taal geleerd. Eerst was ik best wel stil en verlegen, maar dat is voorbij. Ik ben best stoer! En door het werk ben ik ook sterk geworden, al verwacht je dat misschien niet als je me ziet.'

Fatima heeft een hobby waar ze in de toekomst haar werk van wil maken: patisserie. Thuis bakt ze met behulp van YouTube-filmpjes de heerlijkste taarten voor haar familie en vrienden. Ze is ook begonnen aan een opleiding, zodat ze ooit een kleine bakkerswinkel voor patisserie kan openen. 'Want als je iets wil bereiken, moet je zelf de stappen zetten', is het advies van Fatima.

'Ik merk dat ik heel graag dingen maak met mijn eigen handen'

Dieudonnee Gans

Dieudonnee Gans (36) woont sinds kort weer met haar beide kinderen in Hoensbroek. 'Ik heb jaren in Maastricht gewoond en had door omstandigheden geen werk. Met een kind jonger dan vijf hoefde ik in Maastricht niet te solliciteren. In Heerlen werd ik meteen doorverwezen naar de Bovengrondse Vakschool...'

Dieudonnee voelde zich behoorlijk overvallen en vroeg zich af hoe ze als alleenstaande moeder de zaken thuis moest gaan regelen. Nu, bijna een jaar later, merkt ze dat het werk haar goed doet: 'Ik zie mezelf groeien. Thuis was ik een soort kluzenaar geworden, ik werd langzamerhand zelfs bang om naar de winkel te gaan. Ik word nu weer socialer en ik leer om hulp te vragen.'

Als jonge vrouw deed Dieudonnee vooral verzorgend werk: in een dierenpension, de horeca en de ouderenzorg. Ze hielp haar oma in haar laatste levensfase: 'Dat vond ik belangrijk, want zij was de veilige haven in mijn leven.' Maar de toekomst van Dieudonnee ligt niet in de zorg, dat is haar inmiddels wel duidelijk. 'Ik heb hier gewerkt bij Vakwerk. We hebben heel afwisselende klussen gedaan: in de voormalige klaslokalen van het gebouw hebben we wandjes geplaatst voor spreekkamers, we hebben buiten een pad aangelegd naar de parkeerplaats en ook folie op ramen geplakt.'

'Momenteel repareer ik fietsen. Ik merk dat ik heel graag dingen maak met mijn eigen handen. Ik ben echt gek op techniek.' Dieudonnee wil daar haar werk van maken, als conciërge bij een school, bij de opbouw van vrachtwagens, of wat er verder aan mooi vakwerk te vinden is.

MIJN WERK

WES
VOEL
HEERLEN
b

'Ik ben nu actief op zoek naar passend werk. Wat dat gaat worden, weet ik nog niet precies, maar dat komt wel.'

Fatma Cadinu-Vurallar

Een moeilijke thuissituatie kan het leven behoorlijk ingewikkeld maken. Daar weet Fatma Cadinu-Vurallar alles van. Haar man en kinderen hebben zorg en therapie nodig vanwege verschillende beperkingen en aandoeningen. Dat slokt veel energie op met als gevolg dat Fatma zelf klachten heeft gekregen: 'Ik heb veel pijn en stress', vertelt ze.

'De laatste jaren zat ik maar thuis. Ik ben grafisch opgeleid, maar heb altijd in de schoonmaak gewerkt. Omdat ik veel afspraken had om de juiste zorg voor ons gezin te regelen, kreeg ik het niet meer gecombineerd en kwam ik in een uitkering. In coronatijd ben ik toch weer gaan solliciteren en via WerkvoorHeerlen kwam ik terecht bij de Bovengrondse Vakschool.'

Fatma werkte in de keuken en verzorgt nu de schoonmaak van de kantine. Dat laatste valt haar fysiek wel zwaar, omdat ze veel moet lopen en staan. 'Hier heb ik even rust en kan ik mijn zaken regelen om daarna weer te beginnen met betaald werk. Daar krijg ik ook wel hulp bij. Ik ben rustiger geworden en ik leer dankzij therapie om beter om te gaan met mijn stemmingswisselingen.

Een tijdje geleden was ik nog niet toe aan solliciteren, maar nu ben ik actief op zoek naar passend werk. Wat dat gaat worden, weet ik nog niet precies, maar dat komt wel.'

'Dit is een goede plek om te starten als je geen diploma hebt!'

David van de Laar

David van de Laar haalde in 2020 bij Yuverta zijn diploma niveau 1 in het groen. En in 2022 kreeg hij na drie tijdelijke jaarcontracten een vast contract bij de Bovengrondse Vakschool. Hij is tevreden, want nu heeft hij rust en stabiliteit en wil hij een volgend diploma halen in het hoveniersvak.

David (38 jaar) heeft een lange weg afgelegd. Als pleegkind had hij het niet gemakkelijk. Toen zijn werk als keukenassistent bij Stichting Huize de Berg ophield, had hij geen diploma en daardoor weinig kans op ander werk. In hetzelfde jaar wilden zijn pleegouders dat hij naar een woonvorm verhuisde. Ook kreeg hij steeds meer last van zijn knieën. Maar David zegt dan: 'Mij krijg je niet klein!'

Het lukte hem om zelfstandig te gaan wonen. Hij kreeg werk via de Wet sociale werkvoorziening (WSW) en bleef solliciteren. Zo ging hij van baantje naar baantje, maar de vastigheid die hij wilde hebben, kwam er steeds niet. Tot hij in 2019 via de gemeente Heerlen bij de Bovengrondse Vakschool terecht kwam. 'Ik ben in het groen gaan werken en dat beviel me goed. Alleen begon mijn knie weer op te spelen en moest ik me ziek melden. Zes maanden later ben ik uiteindelijk geopereerd en nu kan ik echt vooruit. Dankzij het vaste contract is er een last van mijn schouders gevallen!'

Het is best hard werken in het groen, vindt David. 'En je moet er heel wat voor leren: plantennamen, wetten en regels. Maar ik heb leuke collega's en een goede voorman. Ik ben tevreden! De Bovengrondse Vakschool is echt een goede plek om te starten als je geen diploma hebt.'

'Ik wil graag voorvrouw worden bij de Bovengrondse Vakschool.'

Anja Heinen

Ze is supertrots! Anja Heinen gaat na een jaar bij de Bovengrondse Vakschool (BVS) werken bij Ceva Logistics. Ze verheugt zich op haar volgende stap op de weg omhoog. Anja kreeg enkele jaren geleden ernstige rugklachten en heeft daardoor een flink gat in haar cv. En dat terwijl ze heel veel ervaring meebrengt in administratief en logistiek werk. 'Ik heb geen diploma, maar ik heb bij verschillende bedrijven in het land gewerkt. Met als rode draad: ik ga ervoor!'

Door de fysieke klachten kon Anja geen hele werkdag meer aan. Maar sinds ze een jaar geleden bij de Bovengrondse Vakschool kwam, is het haar gelukt om het weer minstens zes uur vol te houden. 'Dat gaat prima en acht uur werken zal dan ook wel lukken!'

'Ik ben hier bij de BVS verantwoordelijk voor de uitgifte van de bedrijfskleding. Ik ben heel precies en vind het belangrijk dat er een goed systeem is. Alles moet in orde zijn. Als er nieuwe collega's bij de sfeer Logistiek komen, vertel ik hun precies hoe ik het wil hebben en zo leer ik het hun ook aan. Dat betekent dat je bij de uitgifte een formulier duidelijk invult. Verder neem ik de vuile was in ontvangst en zorg ik dat ingeleverde kleding van collega's die vertrekken wordt geregistreerd. Alles moet netjes ingevoerd worden in het systeem.'

Anja woont in Heerlerheide. Ze heeft een zoon en een volwassen dochter én een kleinkind van zes. Haar gezin is heel belangrijk voor haar. Over haar toekomst vertelt ze: 'Ik wil graag voorvrouw worden bij de Bovengrondse Vakschool, maar daarvoor moet ik eerst een tijdje buiten deze organisatie werken. Dat gaat nu dus gebeuren.'

'Geen dag is hier hetzelfde, en de sfeer van werken is altijd goed.'

Roman Barejsza

Roman Barejsza kwam als tienjarig Pools jochie naar Nederland, omdat zijn moeder een Nederlandse man had leren kennen. Dat hij zijn vriendjes en school moest achterlaten vond hij best moeilijk. Inmiddels is Roman dertig jaar verder en zorgt hij samen met zijn ex-partner voor hun kinderen: 'Dat je het met elkaar niet goed kunt vinden, wil niet zeggen dat je geen goed team kunt zijn voor je kinderen!' Dat typeert Roman, hij is positief ingesteld en doet enorm zijn best om vooruit te komen.

Roman is enthousiast over de Bovengrondse Vakschool: 'Dit is uniek, andere gemeentes hebben het niet. Je vraagt een uitkering aan en komt in het traject MijnSpoor! Met een jobcoach voer je gesprekken over je toekomst, maar er is geen druk. Ik werk het liefst met de handen en hier krijg ik een geweldige kans én de tijd om dingen te leren en ervaring op te bouwen.'

Zo leert Roman ook dat uiteindelijk de opdrachtgever beslist: 'Je kunt wel over een oplossing overleggen, maar de baas bepaalt en dan moet je verder je mond houden.' Af en toe is Roman te vinden in de fietsenwerkplaats. De laatste tijd neemt hij echter vooral bij Bouwtechniek werkzaamheden voor zijn rekening: klusjes, schilderwerk, sloten plaatsen en daarvóór heeft hij plafonds gemaakt. 'Dat vind ik mooi werk: gipsplaten aanbrengen en systeemplafonds bevestigen.'

Geen dag is hier hetzelfde. Maar de sfeer van werken is altijd goed. Alles wat je niet kunt, kun je vragen. En ik heb echt zoveel te vragen!

'Hier krijg ik de kans om te leren omgaan met mijn emoties en me te ontwikkelen.'

Claudia Noordam

Ze is een beetje grieperig, maar Claudia Noordam uit Heerlen is gewoon op haar werk. 'Ik ben elke week drie dagen van negen uur in de keuken van de Bovengrondse Vakschool. Het is leuk werk, maar eigenlijk zoek ik dé baan waar ik liefde in kan leggen en plezier aan beleef. Ik hoop dat ik daar meer zicht op krijg met hulp van mijn praktijkbegeleider.' Omdat Claudia niets heeft met 'dood materiaal' beviel de schoonmaak en fietsreparatie haar niet. Het werk in de keuken sluit aan bij haar ervaring, al zou ze haar creativiteit meer willen inzetten.

'Vanaf de lock down door corona heb ik drie jaar in een 'gouden kooi' geleefd. Dat was niet goed voor me, mijn hele ritme was weg, ik raakte alle houvast kwijt en uiteindelijk kwam ik zelfs in de schuldsanering.' Daarvóór werkte Claudia via uitzendbureaus op verschillende plekken in de horeca. 'Dat vond ik heerlijk: door bij verschillende zaken te werken had ik een flink volle week. Achteraf beseft ik dat ik dat deed om niet naar mijn problemen te hoeven kijken. Als kind werd ik zo erg gepest dat ik dacht dat ik het niet waard was om op de wereld te zijn. Mijn moeder heeft me gelukkig geleerd om positief te blijven en een uitweg te zoeken.'

De gemeente Heerlen verwees Claudia naar de Bovengrondse Vakschool. De start was niet gemakkelijk, maar inmiddels is Claudia op tijd op haar werk en weet ze beter maat te houden. 'Ik kan me nogal verliezen in de dingen die ik doe. Hier krijg ik de kans om te leren omgaan met mijn emoties en me te ontwikkelen. En hopelijk leer ik hier om geduldig mijn stappen te zetten.'

'Nu werk ik hier in de fietsenwerkplaats! Ik vind het heel fijn. Alles is prima geregeld!'

Khalid Salmo

Een van de vaste krachten van de fietsenwerkplaats is Khalid Salmo. Met zijn vrouw en hun kinderen woont Khalid in Heerlen, waar hij kort geleden zijn inburgering heeft afgerond. En hij heeft al meteen een Nederlandse gewoonte overgenomen: koffie en een sigaretje. 'Heerlijk!' vindt hij.

Khalid is een Koerdische asielzoeker en moest vluchten uit het noorden van Syrië. Dat was in 2016. 'Mijn ouders zijn achtergebleven. Ons gezin kon met hulp van de Verenigde Naties vanuit Turkije naar Nederland komen. De kinderen gaan hier naar school en ze leren zo heel snel Nederlands. Dat gaat veel sneller dan bij oudere mensen!' vindt de 39-jarige.

Khalid heeft zelf nog wat hulp nodig om te vertellen wat hij kwijt wil. Maar het is duidelijk dat hij trots is op zijn gezin. Zijn oudste jongen van 14 gaat naar de middelbare school en de jongste van de vijf kinderen is een meisje dat twee jaar geleden in Nederland is geboren.

'Ik ben na de lagere school opgeleid als kleermaker. Dat was ook mijn werk in Syrië. Maar ook toen al repareerde ik fietsen als mensen me dat vroegen. Ook in het AZC in Baexem kwamen ze naar mij toe als er een fiets kapot was. En nu werk ik hier in de fietsenwerkplaats! Ik vind het heel fijn. Alles is prima geregeld!'

'Ik ben geen robot meer en kan er echt zijn voor mijn kind!'

Patty Geelen

Patty Geelen (34) is een harde werker die via de Bovengrondse Vakschool terechtkwam bij MEES catering. Ze heeft een lange weg afgelegd. Op het vmbo moest ze ondanks goede resultaten stoppen na een zwaar ongeluk. Een opleiding dierverzorging bleek niet haalbaar vanwege haar allergie en schade aan haar knie. Patty stapte over naar de thuiszorg en richtte zich op het gezin dat ze inmiddels had. Ook verzorgde ze haar schoonouders. Huiselijk geweld maakte een eind aan de relatie. 'Het lukte me om te blijven werken, ondanks dat mijn zoontje en ik in het opvanghuis woonden. Ik heb veel horeca-ervaring.' Het kaartenhuis zakte echter in elkaar toen Patty de rust kreeg op haar eigen appartementje. Vanaf die tijd zat ze thuis en volgde de begeleiding die haar werd aangeboden. Voor haar zoontje, die een hechtingsstoornis heeft, deed ze mee aan een jonge-moedergroep en ze rondde het eerste jaar Verzorgde IG positief af.'

Maar het leven van Patty kwam niet op de rit. Al helemaal niet toen haar zoontje uit huis werd geplaatst: 'Ik weet uit ervaring hoe dat voelt voor een kind. Voor mij als moeder was het onverdraaglijk. Ik kwam jarenlang in een diep dal en mijn zoon sloot zich in de instelling totaal af. Uiteindelijk ben ik keihard gaan knokken om hem thuis te krijgen. We hebben een interne gezinsbehandeling bij Mutsaers in Venlo gehad. Daar leerde ik om met mijn gevoelens om te gaan. Zo vond ik de weg omhoog: geen contact meer met mijn ex, geen drugs meer, alcohol met mate. Ik was geen robot meer en kon er weer echt zijn voor mijn kind.'

Toen wilde Patty ook weer aan het werk. Dat lukte maar corona maakte het leven opnieuw ingewikkeld. Haar zoon kon niet naar school en Patty moest vaak thuis blijven.

'Ik kan straks zonder zorgen naar de toekomst kijken!' **Patty Geelen**

Ze vocht zich terug en kwam in februari 2022 bij de Bovengrondse Vakschool. Schoonmaak was niet haar sfeer, Toezicht wel. Haar coach zag daar haar kwaliteiten en bereidde haar voor om te solliciteren. 'Het gesprek bij MEES liep goed en ik kreeg het aanbod om bij Brightlands in te springen. Dat heb ik natuurlijk meteen aangepakt! Mijn werk was heel afwisselend: de koffiebar, agenda's beheren, bezoekers verwelkomen, post rondbrengen, enzovoort. De komende tijd moet ik duizend uur werken om een vast contract te krijgen. Dan kan ik eindelijk zonder zorgen naar de toekomst kijken. Gelukkig is het rooster flexibel, zodat ik ook alles rond mijn zoon goed kan regelen. Want alles bij elkaar is hij toch degene waardoor ik altijd de kracht heb gevonden om te blijven vechten.'

'Ontdek zelf wat je waardevol vindt en zoek een inspirerende setting om te werken met je talent en je interesse.'

Martin de Beer

Martin de Beer is wethouder in Heerlen. Dat hij op die plek kwam, is hem gelukt door ervoor te kiezen zijn situatie te veranderen en vervolgens hard te werken. Als kind woonde Martin in de Oude Passart in Heerlen-Noord. Zijn vader was kolenboer en zijn moeder huisvrouw. Net als veel van zijn klasgenootjes ging Martin naar de Juliana-mavo, nu het Emmacollege. Zijn huiswerk maakte hij thuis in de keuken, wat niet zo'n succes was. Hij haalde slechte cijfers.

'Ik vond dat echt vervelend en besloot om voortaan mijn huiswerk op mijn slaapkamer te maken. Dat was de ommekeer: ik kon me concentreren, mijn cijfers werden beter en ik kreeg zelfs plezier in leren.'

Vooraf het vak economie sprak hem aan. Dat merkte zijn vader. 'Hij liet me artikelen uit de krant lezen die gingen over economische ontwikkeling. Zo raakte ik nog meer geïnteresseerd. Ik ging naar de havo, het hbo en de universiteit en werd economieleraar bij Zuyd Hogeschool.'

Martin wilde echt iets veranderen in Heerlen. Doordat hij politiek actief werd, kon hij de stappen zetten om dat als wethouder voor elkaar te krijgen. 'Het mooie van mijn rol als wethouder is dat ik voor de mensen in Heerlen echt dingen kan bereiken. De Bovengrondse Vakschool is een goed voorbeeld van iets wat je kunt realiseren en waar mensen beter van worden.'

Mijn les: ontdek zelf wat je waardevol vindt en zoek een inspirerende setting om te werken met je talent en je interesse.'

Bovengronde
Vakschool 24

TEAM architect/k

KS Bouwmanage

BAM Bouw en Tec

EPM totaal F

Breman U

eme n

am

'De Bovengrondse Vakschool is uniek in Heerlen, de stad die welvarend werd dankzij de mijnen. Destijds werden mensen bij de Ondergrondse Vakschool opgeleid voor het werk in de mijnen. Nu bouwen ze aan hun toekomst bij de Bovengrondse Vakschool!'

www.bvsheerlen.nl

WERK
VOOR
HEERLEN

Bovengrondse
Vakschool 父

de Bovengrondse Vakschool

Diepenbrockstraat 15

6411 TJ HEERLEN

www.bvsheerlen.nl